

Cauri visumiem. Pasaka par Burvju karieti.

Reiz, kādā senā zemē, dzīvoja kučieris. Un kučierim bija burvju kariete. Katru vakaru tas glāstīdams savus balti sudrabainos zirgus gatavojās ceļam. Tumsai iestājoties, kučieris karietē iesēdināja visus pils iedzīvotājus, pats apsēdās pie grožiem un sāka braukt. Zvaigžņu gaismai aspīdot putekļaino ceļu, tas meta līkumus caur mežiem, siliem, gar pakalnkiem, ezeriem, dažu nakti pat apbraugdams pus jūrai, tas veda burvju karieti ar saviem mīļajiem, tuvajiem, draugiem, paziņām, ar visiem, uz jaunu pili, uz skaistu pili. Pašā nakts vidū, iemirgojoties visspožākajai zvaigznei, zirgi palecoties pacēlās gaisā aiz sevis atstājot miljoniem pasaulu. Zem pakaviem bija redzami tikai sudrabzeltīti pavedieni tumši zilā, nakts pārklāja iekļautā mierā. Tas lūkoja pēc miera pilsētas. Pēc brīža kariete nodrebēja un tās dārgakmeņiem izrotātie rati skāra zemes smilšaino ceļu. Kā pasakā, nodomāja kučieris. Viņš vēl nezināja, ka pats atrodas kādā no brīnumskaistām pasakām. Viņš atkal mesdams lokus pāri upēm, cauri mežiem, rīta gaismai austot, nonāca pilī. Šī jaunā pils izskatījās gandrīz kā vecā pils, bet tomēr tā bija savādāka. Te istabu izkārtojums cits, te puķes dārzā citādās krāsās laistījās, te pat saule staroja citādi. Visi pils iedzīvotāji nu atkal steidzās katrs savās dienas gaitās, ļaudamies jaunai dienai. Te pie kučiera pienāca maza meitenīte un jautāja:

- Saki, ak kučieri, ak balto kumeļu vedēj! Kur mēs tā katru nakti braucam?
 - Mēs meklējam to pili, kurā paliksim uz ilgiem laikiem, to dārzu, kurā audzēsīm puķes, to mežu, pa kuri staigāsim, to sauli, kurā dzīvosim.
 - Vai vēl ilgi būs jābrauc?
 - Esi pacietīga, mazo meitenī! Esi pacietīga. Redz, pavēro, kā šeit ziedi zied. Un katrs no tiem stāsta kādu pasaku. Ja pielieksies pie tā, noglāstīsi, arī Tev viņš izstāstīs skaisu pasaciņu. Un tajā rītā, kad ziedi sveicinādami mūs dziedās visskaistāko dziesmu, tajā rītā mēs atlaidīsim sudrabbaltos zirgus un paliksim pilī, un vairs nebūs nekur jābrauc.
 - Bet vai mēs varam palikt te?
 - Atkarīgs no pasakām, ko ziedi stāsta. Jo katrai pasakai ir sākums, vidutiņš un beigas. Svarīgs ir viss. Tad, kad pasaka sāksies skaisti, turpināsies un beigsies skaisti, tad tā būs īstā pasaka.
 - Labi, teica meitenīte. Es saprotu. Vai mēs varam kopā lasīt šīs Ziedu pasakas?
 - Jā, mīļā, mēs jau to darām! Mēs vienmēr lasām šīs pasakas kopā, un ne tikai Tu un es, bet visi pils iedzīvotāji.
 - Tas ir tik jauki, atteica meitenīte un grasījās doties prom.
 - Bet vai vēl ilgi?
 - Esi droša, mēs atradīsim Tev visskaistākās pasakas, tik daiļas un burvīgas, cik Tu vēl dzīvē nebūsi redzējusi. Un tagad mēs kopā varam doties pie ziediem un lasīt tās!
 - Labi, atsauc meitenīte un kopā ar kučieri smaidīdama devās lasīt ziedu pasakas.
- Līdz vienu rītu, zeltītā rīta rasā izgreznotā, ziedu vītenēm izpušķotā, dzīvības un mīlestības ietītā pasaku stāstā iebraucot, tie palika dzīvot zemē visskaistākajā.